PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

(otrā palāta paplašinātā sastāvā)

2005. gada 10. martā *

Apvienotās lietas T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, no T-245/00 līdz T-248/00, T-250/00, T-252/00, no T-256/00 līdz T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00

Gruppo ormeggiatori del porto di Venezia Soc. coop. rl, Venēcija (Itālija), ko pārstāv F. Munari [*F. Munari*], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-228/00,

Gruppo ormeggiatori del porto di Chioggia Piccola Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv S. Karbone [*S. Carbone*], A. Taramasso [*A. Taramasso*] un F. Munari, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-229/00,

* Tiesvedības valoda — itāļu.

Compagnia lavoratori portuali Soc. coop. rl,

Società cooperativa lavoratori portuali San Marco Venezia Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv A. Bortoluci [*A. Bortoluzzi*] un K. Montaņers [*C. Montagner*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājas lietā T-242/00,

Portabagagli del porto di Venezia Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv A. Bortoluci un K. Montaņers, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-243/00,

Abibes SpA, Venēcija, ko pārstāv Dž. Orsoni [*G. Orsoni*], Dž. Simeone [*G. Simeone*] un A. Šmits [*A. Schmitt*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-245/00,

Fluvio Padana Srl, Venēcija, ko pārstāv Dž. Orsoni, Dž. Simeone un A. Šmits, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-246/00,

Serenissima motoscafi Srl, Venēcija, ko pārstāv Dž. Orsoni, A. Pavanini [*A. Pavanini*] un A. Šmits, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-247/00,

Integrated Shipping Co. SpA (ISCO), Venēcija, ko pārstāv Dž. Orsoni, Dž. Simeone un A. Šmits, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-248/00,

Società cooperativa veneziana motoscafi, Soc. coop. rl,

Cooperativa "San Marco" motoscafi in servizio pubblico Soc. coop. rl,

Cooperativa serenissima taxi Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv Dž. Orsoni, A. Pavanini un A. Šmits, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājas lietā T-250/00,

Cooperativa ducale fra gondolieri di Venezia, Soc. coop. rl,

Gondolieri Bauer Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv M. Džantins [*M. Giantin*], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājas lietā T-252/00,

Sacra Srl, Venēcija, ko pārstāv M. Marinoni [*M. Marinoni*], Dž. M. Roberti [*G. M. Roberti*] un F. Šaudone [*F. Sciaudone*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-256/00,

Fondamente nuove servizio taxi e noleggio, Soc. coop. rl,

Bucintoro motoscafi servizio taxi e noleggio Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv R. Vjanello [*R. Vianello*], A. Bortoluci un K. Montaņers, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājas lietā T-257/00,

Multiservice Srl, Venēcija, ko pārstāv A. Bortoluci un K. Montaņers, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-258/00,

Veneziana di navigazione SpA, Venēcija, ko pārstāv A. Bortoluci un K. Montaņers, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-259/00,

Cooperativa traghetto S. Lucia Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv A. Bortoluci un K. Montaņers un F. Stivanello Gussoni [*F. Stivanello Gussoni*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-265/00,

Comitato "Venezia vuole vivere", Venēcija, ko lietās T-265/00 un T-267/00 pārstāv A. Bortoluci, K. Montaņers un F. Stivanello Gussoni un lietās no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 pārstāv A. Bjankīni [*A. Bianchini*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietās T-265/00, T-267/00, no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00,

Cooperativa Daniele Manin fra gondolieri di Venezia Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv A. Bortoluci, K. Montaņers un F. Stivanello Gussoni, advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-267/00,

Conepo servizi Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv A. Bjadžini [*A. Biagini*], S. Skarpa [*S. Scarpa*] un P. Pettinelli [*P. Pettinelli*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-268/00,

Ligabue Catering SpA, Venēcija, ko pārstāv A. Vjanello, M. Merola [*M. Merola*] un A. Sodano [*A. Sodano*], advokāti, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-271/00,

Verde sport SpA, Venēcija, ko pārstāv A. Bjankīni, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-274/00,

Cooperativa carico scarico e trasporti scalo fluviale Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv A. Bjankīni, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-275/00,

Cipriani SpA, Venēcija, ko pārstāv A. Bjankīni, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-276/00,

Cooperativa trasbagagli Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv A. Bjankīni, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-281/00,

Cooperativa fra portabagagli della stazione di Venezia Srl, Venēcija, ko pārstāv A. Bjankīni, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-287/00,

Cooperativa braccianti mercato ittico "Tronchetto" Soc. coop. rl, Venēcija, ko pārstāv A. Bjankīni, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja lietā T-296/00,

ko lietās T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, T-247/00, T-250/00, T-252/00, no T-256/00 līdz T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00 un T-271/00, atbalsta

Itālijas Republika, ko pārstāv U. Leanca [*U. Leanza*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv V. di Buči [*V. Di Bucci*], pārstāvis, kam palīdz A. dal Fero [*A. Dal Ferro*], advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par prasību atcelt Komisijas 1999. gada 25. novembra Lēmumu 2000/394/EK par atbalsta pasākumiem uzņēmumiem, kas atrodas Venēcijas un Kiodžas [*Chioggia*] teritorijās, kas paredzēti Likumos Nr. 30/1997 un Nr. 206/1995, ar ko paredz sociālo iemaksu samazināšanu (OV 2000, L 150, 50. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA

(otrā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungs [*J. Pirrung*], tiesneši A. V. H. Meijs [*A. W. H. Meij*], N. Dž. Forvuds [*N. J. Forwood*], I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] un S. Papasavs [*S. S Papasavvas*],

sekretārs H. Jungs [*H. Jung*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Fakti un process

1 Ar 1999. gada 25. novembra Lēmumu 2000/394/EK par atbalsta pasākumiem uzņēmumiem, kas atrodas Venēcijas un Kiodžas teritorijās, kas noteikti Likumos Nr. 30/1997 un Nr. 206/1995, ar ko paredz sociālo iemaksu samazināšanu (OV 2000, L 150, 50. lpp., turpmāk tekstā — "Apstrīdētais lēmums"), Komisija ir konstatējusi, ka sociālo iemaksu, pamatojoties uz iepriekš minētajiem likumiem tiktāl, ciktāl tie attiecās uz 1994. gada 5. augusta Ministra dekrēta 2. pantu, samazināšana ir ar kopējo tirgu nesaderīgs valsts atbalsts, jo šis samazinājums ir piešķirts uzņēmumiem,

kas atrodas minētajās teritorijās, bet kas nav nedz mazi un vidēji uzņēmumi (MVU) Kopienu valsts atbalsta MVU sistēmas izpratnē, nedz uzņēmumi, attiecībā uz kuriem EKL 87. panta 3. punkta c) apakšpunktā ir paredzēti izņēmumi, nedz arī uzņēmumi, kas nodarbina darbinieku kategorijas, kuras ir īpaši nelabvēlīgā situācijā, lai iekļūtu vai lai atgrieztos darba tirgū, atbilstoši galvenajām vadlīnijām par atbalstu nodarbinātībai (Apstrīdētā lēmuma 1. punkta otrā daļa). Saskaņā ar šo pašu lēmumu par ar kopējo tirgu nesaderīgu uzskatāms arī 1994. gada 5. augusta Ministra dekrēta 1. pantā paredzētais valsts atbalsts, kas sociālo iemaksu samazinājumu veidā piešķirts uzņēmumiem, kas atrodas Venēcijas un Kiodžas teritorijās, izņemot pašvaldību uzņēmumus *ASPIV, Consorzio Venezia nuova, ACTV, Panfido SpA* un *AMAV* (Apstrīdētā lēmuma 2. pants).

2 Apstrīdētā lēmuma 5. pantā Komisija noteica Itālijas Republikai pienākumu atgūt no saņēmējiem ar kopējo tirgu nesaderīgos atbalstus, kas minēti šī lēmuma 1. panta otrajā daļā un 2. pantā.

3 Saskaņā ar Apstrīdētajā lēmumā esošajiem norādījumiem Komisijas lēmums par EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālo pārbaudes procedūras uzsākšanu Itālijas Republikai tika nosūtīts 1997. gada 17. decembrī (3. apsvērums) un pārbaudāmais atbalsta tiesiskais regulējums tika apturēts 1997. gada 1. decembrī (14. apsvērums).

4 2000. gada 23. jūnijā Apstrīdētais lēmums tika publicēts *Journal officiel des Communautés européennes* ("Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī"). Ar laika periodā no 2000. gada 30. augusta līdz 18. septembrim Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtajiem prasības pieteikumiem prasītājas cēla šīs prasības.

5 Ar 2001. gada 19. janvārī Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtajiem dokumentiem Komisija paziņoja, ka pret šīm prasībām izvirza iebildi par nepieņemamību.

6 Ar 2001. gada 7. martā Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegtajiem dokumentiem Itālijas Republika iesniedza pieteikumu par iestāšanos lietā prasītāju prasījumu atbalstam lietās T-256/00, T-268/00 un T-271/00. Ar 2001. gada 10. aprīlī iesniegtajiem dokumentiem tā iesniedza pieteikumu par iestāšanos lietā prasītāju prasījumu atbalstam lietās T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, T-247/00, T-250/00, T-252/00, no T-257/00 līdz T-259/00, T-265/00 un T-267/00. Ar 2001. gada 19. jūnija rīkojumiem otrās palātas paplašinātā sastāvā priekšsēdētājs pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 116. panta 6. punktam šos pieteikumus par iestāšanos lietā apmierināja, sākot no rakstveida procesa stadijas lietās T-256/00, T-268/00 un T-271/00 un sākot no mutvārdu procesa stadijas — pārējās lietās.

7 Reglamenta 64. pantā noteiktā procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Pirmās instances tiesa, ņemot vērā Apstrīdētajā lēmumā izklāstīto un būtībā iepriekš 1. punktā aprakstīto saderīguma kritēriju sarežģītību, aicināja Itālijas Republiku it īpaši precizēt attiecībā uz katru prasītāju uzņēmumu šajās lietās, kā arī 35 citās lietās, kuras arī ir par prasību atcelt Apstrīdēto lēmumu, vai tā uzskata par savu pienākumu, piemērojot šī lēmuma 5. pantu, pieprasīt atgūt piešķirtās strīdīgās summas. Pirmās instances tiesas kancelejā 2003. gada 25. septembrī reģistrētajā vēstulē, kas pēc Pirmās instances tiesas lūguma papildināta ar 2004. gada 24. martā reģistrēto vēstuli, Itālijas Republika norādīja, ka no attiecīgā atbalsta atgūšanas procesa ir izslēgusi visus uzņēmumus, kas ir cēluši šīs prasības. Tā iesniedza arī divas, attiecīgi — 2001. gada 29. jūnija un 29. oktobra, vēstules, kurās Komisija pēc Itālijas Republikas lūguma sniedza norādījumus attiecībā uz Apstrīdētā lēmuma izpildi par to, kā vērtējams valsts atbalsts, kas attiecīgo sociālo iemaksu atvieglojumu veidā piešķirts uzņēmumiem, kuri darbojas noteiktās nozarēs.

8 Pirmās instances tiesa aicināja Komisiju paust savu viedokli par iepriekš minēto Itālijas valdības atbilžu nozīmi attiecībā uz prasītāju uzņēmumu, kas izslēgti no šī atbalsta atgūšanas procesa, kurš uzsākts, izpildot Apstrīdēto lēmumu, interesi prasības celšanā sakarā ar prasības pieņemamības izskatīšanu. Komisija uz šo lūgumu atbildēja ar 2004. gada 14. maijā Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēto vēstuli.

9 Pēc Komisijas atbildes tāds pats lūgums tika nosūtīts prasītājām. Turklāt prasītājas un Komisija tika aicinātas iesniegt savus apsvērumus par iespējamo lietu apvienošanu. Prasītājas savas atbildes lietās T-228/00, T-229/00, no T-245/00 līdz T-248/00, T-250/00, T-252/00, T-256/00, no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 nosūtīja ar vēstulēm, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrētas laika periodā no 2004. gada 25. jūnija līdz 5. jūlijam. Komisija savu nostāju par iespējamo lietu apvienošanu pauda 2004. gada 5. jūlijā Pirmās instances tiesas kancelejā saņemtajā vēstulē.

Lietas dalībnieku prasījumi

10 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Apstrīdētā lēmuma 1., 2. un 5. pantu tiktāl, ciktāl tie 1994. gada 5. augusta Ministra dekrētā paredzēto sociālo iemaksu samazinājumu atzīst par ar kopējo tirgu nesaderīgu un uzliek par pienākumu to atgūt;

— piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

11 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— prasības noraidīt kā nepieņemamas;

— piespriest prasītājām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

12 Ņemot vērā šo lietu savstarpējo saistību un pēc lietas dalībnieku uzklausīšanas, Pirmās instances tiesa uzskata par lietderīgu, piemērojot Reglamenta 50. pantu, apvienot šīs lietas turpmākajai izskatīšanai.

13 Saskaņā ar Reglamenta 113. pantu Pirmās instances tiesa jebkurā laikā pēc savas ierosmes var apsvērt, vai pastāv kāds absolūts šķērslis tiesas procesam; savu lēmumu tā pieņem saskaņā ar 114. panta 3. un 4. punktu.

14 Šajā gadījumā Pirmās instances tiesa uzskata, ka no lietas materiāliem ir saņēmusi pietiekamu informāciju, un tādēļ nolemj, ņemot vērā šo lietu faktus, lai izpildītu procedūras ekonomijas prasības, un, neņemot vērā Komisijas izvirzītās iebildes par nepieņemamību, pēc savas ierosmes atbilstoši turpmāk tekstā 22. un 38. punktā minētajai judikatūrai lemt par to, vai pastāv kāds absolūts šķērslis, kas izriet no intereses celt prasību neesamības un no *lis pendens*, neuzsākot mutvārdu procesu.

Par prasītāju uzņēmumu interesi celt prasību

Lietas dalībnieku argumenti

15 Šajā gadījumā Komisija, atbildot uz Pirmās instances tiesas jautājumu par Itālijas valdības sniegto paskaidrojumu nozīmi attiecībā uz prasītāju uzņēmumu izslēgšanu no minētā atbalsta atgūšanas procedūras un šo prasītāju interesi celt prasību,

vispirms norāda to, ka tā noteiktajā termiņā nevar paust savu nostāju par Itālijas iestāžu šajā sakarā izteikto apsvērumu pareizību. Tas ir Komisijas atbildīgo dienestu pienākums, ja vajadzīgs, pieprasīt papildu informāciju no šīm iestādēm, un, visbeidzot, Komisijas locekļu kolēģijas pienākums ir pieņemt iespējamo lēmumu atbilstoši EKL 88. panta 2. punktam celt prasību Tiesā, lai konstatētu, ka Itālijas Republika nav izpildījusi tai Apstrīdētajā lēmumā uzliktos pienākumus.

16 Tomēr Komisija uzskata, ka iepriekš minētās prasītājas nav pamatojušas savas intereses celt prasību nedz agrāk tiktāl, ciktāl saskaņā ar Itālijas iestāžu sniegtajiem paskaidrojumiem uz prasītājām atbalsta atgūšanas process neattiecas, nedz nākotnē, jo minētā atbalsta tiesiskais regulējums Apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī vairs netika piemērots.

17 Prasītājas no savas puses uzskata, ka Itālijas valdības lēmums, izpildot Apstrīdēto lēmumu, tās izslēgt no atbalsta atgūšanas procesa neietekmē prasītāju interesi celt prasību, jo Komisija var pārbaudīt šo valsts izpildes lēmumu un vajadzības gadījumā saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu pret Itālijas Republiku celt prasību.

18 It īpaši lietās T-228/00 un T-229/00 prasītājas uzsver, ka, ja tāda prasība tiktu ierosināta sekmīgi, prasītājām minētais atbalsts būtu jāatmaksā, turklāt bez jebkādas iespējas izmantot tiesību aizsardzības līdzekļus.

19 Lietās T-228/00, T-229/00, no T-245/00 līdz T-248/00 un T-250/00 prasītājas uzskata, ka tām nebūtu intereses celt prasību tikai tad, ja attiecībā uz tām pilnībā tiktu izslēgta jebkāda minētā atbalsta atgūšana. Tā tas būtu gadījumā, ja Komisija

paziņotu, ka tā vairs neplāno pārbaudīt Itālijas valdības sniegtos apsvērumus. Lietā T-256/00 prasītāja apgalvo, ka tikai tādā gadījumā, ja Pirmās instances tiesa uzskatītu kā pilnībā pierādītu to, ka prasītājas saņemtie pasākumi neveido valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē, tai vairs nebūtu intereses celt prasību.

20 Lietā T-252/00 prasītājas savus apsvērumus iesniedza kopā ar prasītāju lietā T-253/00. Tās uzskata, ka viņas tika izslēgtas no attiecīgo atbalstu atgūšanas procesa kā uzņēmumi, kas nodarbina darbinieku kategorijas, kuras ir īpaši nelabvēlīgā situācijā, lai iekļūtu vai lai atgrieztos darba tirgū, atbilstoši Komisijas Itālijas Republikai 2001. gada 29. jūnija vēstulē sniegtajiem norādījumiem. Prasītājas apstrīd to, ka šis Itālijas Republikas veiktais vērtējums var būt par pamatu Komisijas pārbaudei. Turklāt prasītājas pamato interesi mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, kas atrodas Venēcijas teritorijā, piešķirto atbalstu atzīt par ar kopējo tirgu saderīgu.

21 Lietās no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 prasītājas apgalvo, ka Itālijas Republikas sniegtās atbildes uz Pirmās instances tiesas jautājumiem, saskaņā ar kuriem prasītāji būtu bijuši izslēgti no attiecīgo atbalstu atgūšanas procesa, nav nedz galīgas, nedz nepārsūdzamas. Tās nebūtu liegušas valsts iestādēm veikt piešķirto atbalstu atgūšanu no *Società per l'industria alberghiera SpA*, kas ir prasītāja lietā T-286/00.

Pirmās instances tiesas vērtējums

22 Tā kā prasības pieņemamības nosacījumi, it īpaši intereses prasības celšanā trūkums, ir saistīti ar absolūtu šķērsli tiesas procesam (1987. gada 7. oktobra Tiesas rīkojums lietā 108/86 *D.M.*/Padome un *CES*, *Recueil*, 3933. lpp., 10. punkts, un Pirmās

instances tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 27. marta rīkojums lietā T-398/02 R *Linea GIG*/Komisija, *Recueil*, II-1139. lpp., 45. punkts), Pirmās instances tiesai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai prasītājiem ir kāda interese panākt Apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

23 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības par spēkā neesamību pieņemamība, ko cēlusi fiziska vai juridiska persona, ir pakļauta nosacījumam, ka tai jābūt pamatotai ar pastāvošu un faktisku interesi apstrīdētā tiesību akta atcelšanā. Šī interese ir jānovērtē dienā, kad prasība tiek celta (Pirmās instances tiesas 1998. gada 30. aprīļa spriedums lietā T-16/96 *Cityflyer Express*/Komisija, *Recueil*, II-757. lpp., 30. punkts). To nevar novērtēt, ņemot vērā kādu tikai nākotnē paredzamu un iespējamu notikumu. It īpaši, ja interese, uz kuru atsaucas prasītājs, attiecas uz tiesisko situāciju nākotnē, tam jāpierāda, ka aizskārums šajā situācijā turpmāk ir konkrēts (Pirmās instances tiesas 1992. gada 17. septembra spriedums lietā T-138/89 *NBV* un *NVB*/Komisija, *Recueil*, II-2181. lpp., 33. punkts).

24 Šajā gadījumā no Itālijas Republikas sniegtajām atbildēm Pirmās instances tiesai izriet, ka tā uzskata, ka tai izpildot Apstrīdēto lēmumu, nav pienākuma atgūt prasītāju uzņēmumiem piešķirtos minētos valsts atbalstus. Šajā sakarā Itālijas Republika turklāt apstiprina, ka tā šī lēmuma izpildē ir balstījusies uz Komisijas lietai pievienotajās 2001. gada 29. jūnija un 29. oktobra vēstulēs pēc Itālijas Republikas pieprasījuma sniegtajiem norādījumiem attiecībā uz tā valsts atbalsta kvalificēšanu, kas sociālo iemaksu samazinājumu veidā piešķirts uzņēmumiem, kuri darbojas noteiktās nozarēs.

25 Līdz ar to ir jāņem vērā fakts, ka attiecīgā dalībvalsts, kurai Apstrīdētais lēmums ir jāizpilda valsts tiesneša vai, attiecīgi, saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu Tiesas uzraudzībā, nolēma, pamatojoties uz Apstrīdētā lēmuma rezolutīvo daļu un Komisijas sniegtajiem norādījumiem par tā izpildi (skat. iepriekš 7. punkta pēdējo teikumu), neveikt attiecīgo atbalstu atgūšanu no prasītāju uzņēmumiem.

26 Šādā tiesiskajā un faktiskajā kontekstā prasītājas, balstoties tikai uz Komisijas pilnvarām pārbaudīt attiecīgās dalībvalsts veikto Apstrīdētā lēmuma izpildi un attiecīgi saskaņā ar EKL 88. panta 2. punktu vērsties Tiesā, aprobežojas ar nākotnē iespējamu un nenoteiktu apstākļu norādīšanu, lai pamatotu savas intereses celt prasību, proti, gadījumā, ja Komisija nonāktu pie cita secinājuma nekā Itālijas Republika un tai uzliktu pienākumu atgūt no prasītāju uzņēmumiem tiem piešķirtos atbalstus.

27 Attiecībā uz prasītāju apgalvojumiem lietās no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00, T-288/00 un T-296/00, saskaņā ar kuriem, neņemot vērā Itālijas valdības atbildi, kurā tā norāda, ka prasītāja lietā T-286/00 no piešķirtā atbalsta atgūšanas procesa tika izslēgta, tomēr valsts iestādes būtu veikušas šādu atgūšanu no šī uzņēmuma, tie nav balstīti ne uz vienu pierādījumu. Turklāt attiecībā uz prasītājām lietās no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00, T-288/00 un T-296/00 šāda atgūšana tiešām nav notikusi, un nekas neliecina, ka tā būtu paredzēta.

28 Visbeidzot, to prasītāju argumentācijai lietā T-252/00, kas saskaņā ar Itālijas valdības sniegtajām atbildēm, atšķirībā no prasītājas lietā T-253/00, tika izslēgtas no piešķirtā atbalsta atgūšanas procesa, nav nekādas nozīmes attiecībā uz pastāvošas un faktiskas intereses Apstrīdētā lēmuma, kurā Komisija konstatē valsts atbalsta, kas sociālo iemaksu samazinājumu veidā piešķirts maziem un vidējiem uzņēmumiem, saderību ar kopēju tirgu, atcelšanas esamības vērtējumu (skat. iepriekš 1. punktu).

29 Šādos apstākļos, pirmkārt, ir jākonstatē, ka prasītāju uzņēmumi nevar pamatot pastāvošu un faktisku interesi Apstrīdētā lēmuma atcelšanā, jo šajā gadījumā to tiesisko situāciju varētu ietekmēt tikai nākotnē iespējams un nenoteikts Komisijas lēmums, ar kuru tiek apstrīdēts Itālijas Republikas izpildes lēmums.

30 Turklāt, pat ja iepriekšējā punktā minētais gadījums īstenotos, prasītāju uzņēmumiem, pretēji to apgalvojumiem, netiktu liegta faktiska tiesiskā aizsardzība. Tā kā šo uzņēmumu prasības par Apstrīdētā lēmuma atcelšanu nav pieņemamas sakarā ar to intereses celt prasību trūkumu, minētais lēmums valsts tiesām attiecībā uz šiem uzņēmumiem principā nav saistošs, pretēji apstākļiem lietā, kurā pieņemts Tiesas 1994. gada 9. marta spriedums lietā C-188/92 *TWD, Recueil*, I-833. lpp., 24.–26. punkts, kas attiecās uz Komisijas lēmumu par individuālu atbalstu un tādējādi no prasītāja viedokļa atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai bija acīmredzami apstrīdams. Šajā gadījumā prasītājas varētu attiecīgi vērsties valsts tiesā par kompetento iestāžu iespējamiem lēmumiem, ar kuriem tām uzliek pienākumu atmaksāt piešķirtos atbalstus, un celt tajās iebildi par Apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu.

31 No Tiesas judikatūras izriet (šajā sakarā skat. 1996. gada 12. decembra spriedumu lietā C-241/95 *Accrington Beef* u.c., *Recueil*, I-6699. lpp., 15. un 16. punkts, un 1997. gada 11. novembra spriedumu lietā C-408/95 *Eurotunnel* u.c., *Recueil*, I-6315. lpp., 28. punkts), ka par to, vai Komisijas lēmums, ar kuru tiek konstatēta valsts atbalsta tiesiskā regulējuma nesaderība ar kopējo tirgu un uzdota piešķirtā atbalsta atgūšana, ir galīgs, attiecībā uz šo atbalstu saņēmējiem atbilstoši tiesiskās drošības principam, var iebilst vienīgi valsts tiesa, izvirzot iebildi par šī lēmuma prettiesiskumu, ja šiem saņēmējiem nepārprotami būtu taisnība un tie būtu informēti, ka tiem atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai bija tiesības apstrīdēt Komisijas lēmumu, un ja tie šīs tiesības minētajā pantā paredzētajos termiņos nav izmantojuši. Šajā sakarā turklāt ir jāatzīmē, ka, ņemot vērā iepriekš minēto judikatūru un atbilstoši labas pārvaldības principam, atbalstu saņēmējiem, kas paredzētajos termiņos nav tieši apstrīdējuši Komisijas lēmumu, nevar tādēļ liegt iespēju vērsties ar prasību valsts tiesā iebildes par šī lēmuma prettiesiskumu veidā, ja, ņemot vērā šī gadījuma īpašos apstākļus vai nosacījumu, kādus Komisijas lēmums attiecībā uz atgūšanas pienākumu paredz, sarežģītību, jautājums par to, vai saņēmējiem, izpildot Komisijas lēmumu, ir jāatmaksā minētie atbalsti vai ne, sākotnēji pamatoti var radīt noteiktas šaubas, līdz ar to prasītāju interese prasības pret šo lēmumu celšanā nav acīmredzama.

32 Turklāt iepriekš minētajā gadījumā apstāklis, ka Komisijas lēmums, ar kuru konstatē atbalsta tiesiskā regulējuma nesaderību un paredz pienākumu atgūt piešķirtos atbalstus ar noteiktiem nosacījumiem, ir vienas vai vairāku Pirmās instances tiesā celto apvienoto prasību atcelt tiesību aktu priekšmets, nevar ietekmēt šo atbalstu saņēmēju efektīvu tiesisko aizsardzību, kam, kā šajā gadījumā prasītājām, nav intereses celt prasību, jo valsts iestāžu lēmumā prasītājas no atgūšanas procesa ir izslēgtas. Ja šiem saņēmējiem, pamatojoties uz valsts iestāžu lēmumu saņemto atbalstu būtu jāatmaksā, it īpaši pēc Komisijas veiktās pārbaudes, tie varētu vērsties valsts tiesā ar prasību atcelt šo iespējamo valsts iestāžu lēmumu, pamatojoties uz iebildi par Komisijas iepriekš minētā lēmuma prettiesiskumu.

33 Šādā gadījumā valsts tiesa varētu apturēt tiesvedību vai nu, lai Tiesai atbilstoši EKL 234. pantam uzdotu prejudiciālu jautājumu par iepriekš minētā Komisijas lēmuma spēkā esamību, vai arī tāpēc, lai labas tiesu pārvaldības nolūkā saņemtu Kopienu tiesnešu nolēmumu pamata lietā (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2002. gada 25. jūnija rīkojumu lietā T-34/02 R *B*/Komisija, *Recueil*, II-2803. lpp., 92. punkts). Ja valsts tiesa konstatētu, ka vairāki nopietni prasītāju iebildē par prettiesiskumu izvirzītie pamati netiek minēti vienas vai vairāku iepriekš minēto prasību par lēmuma atcelšanu atbalstam Pirmās instances tiesā, tai jebkurā brīdī ir iespēja saistībā ar šiem pamatiem vērsties Tiesā ar prejudiciālu jautājumu, lai izvērtētu šī lēmuma spēkā esamību, tādējādi nodrošinot prasītājām pilnīgu tiesisko aizsardzību.

34 Otrkārt, attiecībā uz Apstrīdētā lēmuma iespējamo iedarbību nākotnē tiktāl, ciktāl tas atzīst attiecīgo atbalsta tiesisko regulējumu par nesaderīgu ar kopējo tirgu un tādējādi kavē tā piemērošanu nākotnē, ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru potenciālos atbalsta saņēmējus tikai šī statusa dēļ Komisijas lēmums, ar kuru konstatē šo atbalstu tiesiskā regulējuma nesaderību ar kopējo tirgu, neskar individuāli (šajā sakarā skat. Tiesas 1988. gada 2. februāra spriedumu apvienotajās

lietās 67/85, 68/85 un 70/85 *Van der Kooy* u.c./Komisija, *Recueil*, 219. lpp., 15. punkts, un Pirmās instances tiesas 2001. gada 22. novembra spriedumu lietā T-9/98 *Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie*/Komisija, *Recueil*, II-3367. lpp., 77. punkts).

35 Šajā sakarā atsauce uz iespējamām interesēm celt prasību ar šo vienīgo pamatojumu, ka Apstrīdētais lēmums iestājas pret 1997. gada 1. decembrī apturētā attiecīgā atbalsta tiesisko regulējuma atjaunošanu, katrā ziņā nav piemērojama attiecībā uz šīs prasības pieņemamības vērtējumu, ko prasītājas turklāt arī neapstrīd.

36 No iepriekš minētā izriet, ka prasības lietās T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, no T-245/00 līdz T-248/00, T-250/00, T-252/00, no T-256/00 līdz T-259/00, T-268/00 un T-271/00 ir nepieņemamas prasītāju intereses celt prasību trūkuma dēļ.

37 Tāpat prasības lietās T-265/00, T-267/00, no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00, ko kopīgi cēluši uzņēmumi un *Comitato "Venezia vuole vivere"*, ir daļēji nepieņemamas tiktāl, ciktāl tās iesniedza prasītāju uzņēmumi, kuriem nav intereses celt prasību.

Par *lis pendens*

38 Tā kā prasības pieņemamības nosacījumi ir obligāti, un prasības lietās T-265/00, T-267/00, no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00, ko cēlusi *Comitato "Venezia vuole vivere"*, attiecas uz to pašu atbildētāju un ir vērstas uz viena

un tā paša lēmuma atcelšanu, Pirmās instances tiesai pēc savas ierosmes ir jāpārbauda, vai dažu šo prasību pieņemamība neiestājas pret *lis pendens* (Tiesas 1971. gada 26. maija spriedums apvienotajās lietās 45/70 un 49/70 *Bode*/Komisija, *Recueil*, 465. lpp., 11. punkts, un 1973. gada 17. maija spriedums apvienotajās lietās 58/72 un 75/72 *Perinciolo*/Padome, *Recueil*, 511. lpp., 5. punkts).

39 Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka lietās T-265/00 un T-267/00 *Comitato "Venezia vuole vivere"* izvirza vienus un tos pašus pamatus. Turklāt arī lietās no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 tā izvirza identiskus pamatus.

40 Šādos apstākļos saskaņā ar pastāvīgo judikatūru (Tiesas 1985. gada 19. septembra spriedums apvienotajās lietās 172/83 un 226/83 *Hoogovens Groep*/Komisija, *Recueil*, 2831. lpp., 9. punkts, un 1988. gada 22. septembra spriedums apvienotajās lietās 358/85 un 51/86 Francija/Parlaments, *Recueil*, 4821. lpp., 12. punkts) ir jākonstatē, ka prasība lietā T-267/00, kas celta tajā pašā datumā, kad prasība lietā T-265/00, ir jānoraida kā nepieņemama, jo šīs abas prasības ir starp tiem pašiem lietas dalībniekiem un ir vērstas uz viena un tā paša lēmuma atcelšanu, pamatojoties uz vieniem un tiem pašiem pamatiem.

41 To pašu motīvu dēļ par nepieņemamām ir jāatzīst arī prasības lietās T-275/00, T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00, kas celtas tajā pašā datumā, kad prasība lietā T-274/00, un ir starp tiem pašiem lietas dalībniekiem, un ir vērstas uz viena un tā paša lēmuma atcelšanu, pamatojoties uz vieniem un tiem pašiem pamatiem.

42 No tā izriet, ka, no vienas puses, prasības lietās T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, no T-245/00 līdz T-248/00, T-250/00, T-252/00, no T-256/00 līdz T-259/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, T-275/00, T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 ir nepieņemamas.

43 No otras puses, prasības lietās T-265/00 un T-274/00 ir daļēji nepieņemamas tiktāl, ciktāl tās ir cēlušas *Cooperativa traghetto S. Lucia, Soc. Coop. rl* (lieta T-265/00) un *Verde sport SpA* (lieta T-274/00).

44 Visbeidzot, ir jāprecizē, ka Pirmās instances tiesa uzskata, ka nav lietderīgi šajā procesa stadijā pārbaudīt, vai *Comitato "Venezia vuole vivere"* ir tiesības celt prasību apvienotajās lietās T-265/00 un T-274/00.

Par tiesāšanās izdevumiem

45 Reglamenta 87. panta 2. punktā ir paredzēts, ka lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs, bet tā 3. punktā paredzēts, ka, ja pastāv izņēmuma apstākļi, Pirmās instances tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Turklāt atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punktam dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

46 Šajā gadījumā ir jāņem vērā apstāklis, ka tas, ka prasītāju uzņēmumiem, kuriem spriedums attiecībā uz pieņemamību nav labvēlīgs, nav intereses celt prasību, izrietēja tikai no Itālijas Republikas atbildēm uz Pirmās instances tiesas jautājumiem. Ņemot vērā nenoteiktību, kāda šiem uzņēmumiem sākotnēji bija par Apstrīdētā lēmuma ietekmi uz to tiesisko situāciju un iespēju, ka nākotnē uz tiem varētu attiekties šī lēmuma galīgais raksturs, nevar iebilst pret to, ka tie ir cēluši šīs prasības.

Līdz ar to ir jāatlīdzina šo prasītāju uzņēmumu tiesāšanās izdevumi. Turpretim, ne ar kādiem īpašiem apstākļiem nevar pamatot *Comitato "Venezia vuole vivere"* celtās prasības lietās T-267/00, T-275/00, T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00, kam ir viens un tas pats mērķis un kas ir pamatotas uz vienu un to pašu pamatu kā iepriekšējās prasības (lietas T-265/00 un T-274/00) starp šo komiteju pret Komisiju.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA
(otrā palāta paplašinātā sastāvā)

izdod rīkojumu:

1) **lietas T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, no T-245/00 līdz T-248/00, T-250/00, T-252/00, no T-256/00 līdz T-259/00, T-265/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, no T-274/00 līdz T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 apvienot šīs lietas turpmākajai izskatīšanai;**

2) **prasības lietās T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, no T-245/00 līdz T-248/00, T-250/00, T-252/00, no T-256/00 līdz T-259/00, T-267/00, T-268/00, T-271/00, T-275/00, T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 noraidīt kā nepieņemamas;**

3) **prasības lietās T-265/00 un T-274/00 daļēji noraidīt kā nepieņemamas tiktāl, ciktāl tās cēlušas, attiecīgi, *Cooperativa traghetto S. Lucia Soc. coop. rl* (lieta T-265/00) un *Verde sport SpA* (lieta T-274/00);**

4) **lietās T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, no T-245/00 līdz T-248/00, T-250/00, T-252/00, no T-256/00 līdz T-259/00, T-268/00 un T-271/00 prasītājas, no vienas puses, un Komisija, no otras puses, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas;**

5) **lietās T-267/00, T-275/00, T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 *Cooperativa Daniele Manin fra gondolieri di Venezia Soc. coop. rl, Cooperativa carico scarico e trasporti scalo fluviale Soc. coop. rl, Cipriani SpA, Cooperativa trasbagagli Soc. coop. rl, Cooperativa fra portabagagli della stazione di Venezia Srl* un *Cooperativa braccianti mercato ittico "Tronchetto" Soc. coop. rl* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Šajās lietās Komisija pati sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas tai radušies saistībā ar šo uzņēmumu celtajām prasībām. *Comitato "Venezia vuole vivere"* sedz gan savus, gan arī Komisijas tiesāšanās izdevumus, kas tai līdz šim brīdim radušies saistībā ar prasībām lietās T-267/00, T-275/00, T-276/00, T-281/00, T-287/00 un T-296/00 tiktāl, ciktāl prasības iesniedza *Comitato "Venezia vuole vivere"*;**

6) **prasītājas lietā T-265/00 *Cooperativa traghetto S. Lucia* un lietā T-274/00 *Verde sport* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Šajās abās lietās Komisija pati sedz savus tiesāšanās izdevumus, kas tai līdz šim brīdim radušies saistībā ar šo abu sabiedrību celtajām prasībām;**

7) **Itālijas Republika pati sedz savus tiesāšanās izdevumus lietās T-228/00, T-229/00, T-242/00, T-243/00, T-247/00, T-250/00, T-252/00, no T-256/00 līdz T-259/00, T-267/00, T-268/00 un T-271/00, kā arī lietā T-265/00 saistībā ar *Cooperativa traghetto S. Lucia* celto prasību radušos tiesāšanās izdevumus;**

8) **lietās T-265/00 un T-274/00 lēmuma pieņemšana par tiesāšanās izdevumiem pārējā daļā tiek atlikta.**

Luksemburgā 2005. gada 10. martā.

Sekretārs — Priekšsēdētājs

H. Jung — J. Pirrung